

разного рода порталы используют фотографии, описания товаров, статьи, которые они в свою очередь скопировали у своих же конкурентов. Мысль о том что этот контент не принадлежит ни кому, очень ошибочная, все время есть люди которые стоят за созданием того или иного объекта и неважно что это фотография, картина, литературное произведение и пр. Автор или правообладатель существует в любом случае. Следует также отметить, что даже если на сайте не указан автор работы, это не дает права для свободного использования объектов авторского права, так как автор имеет право скрыть информацию о себе и поиском данного субъекта придется заниматься лицу, заинтересованному в его работе.

Если рассматривать сектор русскоязычного интернета, то в нем последнее время наблюдается массовое «пиратство» и активное не соблюдение авторских прав. Все это в какой-то степени связано с менталитетом славянского народа – «Зачем платить, если можно взять просто так, главное». Как это не печально осознавать но, руководствуясь именно этим принципом, работают многие начинающие Интернет разработчики.

Подводя итоги данной статьи, хотелось бы отметить что, основной причиной массового нарушения авторского права в Интернете, является техническая доступность и легкость, размещения и копирования информации в сети.

На сегодняшний день наше государство практически не занимается отслеживанием нарушений авторских прав и многим правообладателям очень сложно, а порой и невозможно отследить расположение и использование охраняемых ими объектов. Таким образом, они практически лишены возможности защищать свои права и получать заслуженное вознаграждение. Также, следует отметить нехватку специальных пунктов в Законе об авторском праве, которые бы предусматривали регистрацию HTML документа, как объекта авторского права.

Література:

1. Закон Украины “Про авторське право і суміжні права”.
2. Авторское право в сети интернет <http://www.copyright.com.ua/inet.html>
3. Сергей Абрамян Авторские права и их защита в Интернете <http://www.oborot.ru/article/382/11>

Холодна Т.О.

Інтеграція інноваційного механізму в розвиток системи вищої освіти

Удосконалення, реформування, підвищення рівня конкурентоздатності вищих навчальних закладів – відповідає визначеню вищої освіти як галузі. Актуальність теми дослідження полягає в тому, що на сучасному етапі освіта визначається як стратегічний показник розвитку країни.

Для повноти змісту необхідно сфокусуватися на самому визначені вищої освіти, її змісті та функціях.

Вища освіта - це рівень освіти, який здобувається особою у вищому навчальному закладі в результаті послідовного, системного та цілеспрямованого процесу засвоєння змісту навчання, який ґрунтуються на повній загальній середній освіті й завершується здобуттям певної кваліфікації за підсумками державної атестації [1].

Зміст вищої освіти - обумовлена цілями та потребами суспільства системазнань, умінь і навичок, професійних, світоглядних і громадянських якостей, що має бути сформована в процесі навчання з урахуванням перспектив розвитку суспільства, науки, техніки, технологій, культури та мистецтва [1].

Розвиток системи освіти і ринку праці потребує сьогодні нових умов для об'єднання та функціонування, впровадження до галузі освіти інноваційної культури.

Сьогодні система освіти перебуває в стані, що не задоволяє вимог, які постають перед нею. Тобто мова йде про невідповідність сучасного попиту та пропозиції на ринку зокрема вищої освіти. Це виявляється передусім у невідповідності освіти сучасним вимогам особистості, суспільним потребам та світовим досягненням; у відсутності в системі вищої освіти такого поняття як «інноваційна культура»; знеціненні цілей та функцій освіти; у знеціненні соціального престижу освіти та інтелектуальної (наукової) діяльності; бюрократизації ланок освітньої системи, особливо гостро це проявляється в наш час – системної кризи. Тому, проблематика нашого дослідження полягає в наступних положеннях:

- у впровадженні в систему вищої освіти регіону інноваційної культури;
- у визначенні узгодженості інтересів суб'єктів інноваційного механізму їхнім можливостям та інтересів суб'єктів освітнього процесу;
- у пошуку можливих джерел фінансування інноваційного розвитку системи вищої освіти;
- у функціонуванні на сучасному етапі інноваційної політики регіону в частині економічного та правового регулювання інноваційного розвитку системи вищої освіти.

Напрямком обрано рух освітніх національних систем до єдиних критеріїв істандартів, які утверджуються в Європі, це: фундаментальне оновлення системи освіти, вихід на новий рівень інтеграції науки і освіти, радикальна модернізація вищої освіти, демократизація освітньої політики, підвищення мобільності викладачів і студентів, впровадження кредитно-модульної системи організації навчання, утвердження особистісно-орієнтованої педагогічної системи, актуалізація патріотичного виховання, надання інноваційного характеру освіті, перегляд і модернізація освіти в контексті Національної доктрини [2].

Ціль дослідження полягає в дослідженні впровадження інноваційномеханізму в розвиток системи вищої освіти на сучасному етапі розвитку.

Задачі цього дослідження виходять з проблематики дослідження. Вонизводяться до характеристики сучасного стану системи вищої освіти та становлення залежності між визначенням станом системи і якістю надання освітньої послуги, а саме:

- визначення сучасного стану системи вищої освіти та чинників, що мають вплив на її розвиток;
- визначити рівень дієвості інноваційної політики у розвитку системи вищої освіти.

Спираючись на мету та задачі дослідження вважаємо, що важливим за такихумов є впровадження в систему вищої освіти навчальних баз. Наприклад, заснування навчального банку для підготовки та адаптації студентів – майбутніх фахівців з фінансів до реального професійного життя як інноваційний продукт розвитку вищого навчального закладу (ВНЗ). Схематично цей механізм можна навести наступним чином.

Основними ланками інноваційного механізму є :

- вищий навчальний заклад;
- установа-партнер (установи-партнери);
- студент ВНЗ;
- викладачіта співробітники ВНЗ.

Для більш повного розуміння інноваційного механізму розвитку необхіднoprивести основні поняття з фінансово-економічного словника Загороднього А.Г., Вознюка Г.Л. [3].

Інноватика – галузь науки, що вивчає різні проблеми теорії інновацій, зокрема проблеми створення інноваційних продуктів, реалізації нововведень, організаційного забезпечення інноваційних процесів.

Інновації – (від лат. *Innovation* – поновлення, зміна) – нові досягнення в галузі технології чи управління, призначені для використання в операційній, інвестиційній чи фінансовій діяльності підприємства. За економічною суттю інновація – нововведення, використання яких зумовлює якісні зміни у виробництві та отримання соціально-економічної вигоди (ефекту). Концепцію І. Запропонував відомий австрійський економіст Йозеф Шумпетер. У 1912р. у книзі «Теорія економічного розвитку» цей науковець виклав ідею «нових комбінацій». Серед комбінацій, які загалом формують структуру інноваційного процесу, він називав: випуск нового продукту або продукту нової якості; впровадження нового, досі невідомого в конкретній галузі методу виробництва; проникнення на новий ринок збуту (відомий чи невідомий); отримання нових джерел сировини чи напівфабрикатів; організаційна перебудова, зокрема створення монополії чи її ліквідація. У подальших працях Й.Шумпетера термін «нова комбінація» замінено терміном «інновація», який і став науковою категорією.

Інноваційний продукт – результат виконання інноваційного проекту, науково-дослідна і (або) дослідно-конструкторська розробка нової технології (зокрема й інформаційної) чи продукції з виготовленням експериментального зразка або дослідної партії, що відповідає таким вимогам:

- він є реалізацією (впровадженням) об'єкта інтелектуальної власності(винаходу, корисної моделі, промислового зразка, топографії інтегральноїмікросхеми, селекційного дослідження тощо), на якій виробник інноваційнийпродукт має державні охоронні документи (патенти, свідоцтва) чи одержані від власників цих об'єктів інтелектуальної власності ліцензії, або також є реалізацією (впровадженням) відкриттів. При цьому використаний об'єкт для інноваційний продукт має бути визначальним;
- розробка інноваційного продукту підвищує вітчизняний науково-технічний і технологічний рівень;
- інноваційний продукт в Україні вироблено (буде вироблено) вперше або,якщо не вперше, то порівняно з іншим аналогічним продуктом він єконкурентоспроможним і має суттєво вищі техніко-економічні показники.

Інноваційний потенціал держави – сукупність ресурсів у галузі освіти йвиробництва, спрямованих на інноваційний розвиток економіки, а саме обсягнагромаджених теоретичних та практичних знань у різних галузях суспільноїдіяльності; здатність використовувати та поширювати ці знання; наявністюпідготовлених кадрів високої кваліфікації; матеріально-технічна й фінансова база науки для проведення досліджень та експериментів щодо впровадження нових технологій і продуктів. Визначає можливості розвитку науки в майбутньому та місце держави на ринку технологій.

Інноваційна політика держави – вплив держави на інноваційну діяльність задопомогою прямих та опосередкованих важелів правового й економічногорегулювання задля розвитку науки і техніки, інноваційних процесів.

Шляхом впровадження інноваційних технологій, продуктів в вищу освіту,підвищується рівень інноваційного розвитку регіону, підвищується освітній рівень, рівень загальнокультурного та соціального розвитку.

На даний час пропонується розширити практику навчальних баз в усіхнавчальних закладах , особливо в тих, що спеціалізуються на випускуфахівців з обслуговування населення та фахівців різних напряменостей необхідних для розвитку держави. Але до співпраці необхідно залучати дійсних роботодавців, що зацікавлені у кінцевому результаті, тобто в отриманні спеціаліста.

В сучасних умовах спостерігається порушення розвитку процесу відтвореннянауково-технічних кадрів, зниження суспільного статусу їхньої діяльності і, як наслідок, відтік кадрів з галузей науки, техніки та освіти.

Особливо актуальна ця проблема зараз, у час системної кризи в Україні. Існує об'єктивна потреба в формуванні нового напрямку розвитку і професійної підготовки фахівців в умовах вищого навчального закладу. Висновки обумовлені необхідністю розвитку системи вищої освіти:

1. Необхідно розвивати впровадження в основні галузі,зокрема в освіту, як перспективне напрялення, поняття«інноваційна культура».
2. Залучати до співробітництва міжнародні організації, вітчизняні та іноземніВНЗ до обміну накопиченими знаннями в галузі інноватики.

Для реалізації діалогу ринку освіти і ринку праці важливо розуміти, що успішність працевлаштування випускників вищих навчальних закладів визначається ефективністю організації навчально-виховного процесу, його спрямованістю та практичні технології, які важливі на ринку праці, а також успішністю та якістю знань студентів, їхнім особистісно-професійним потенціалом, здатним до реалізації в умовах жорсткої конкуренції.

Необхідно впровадити в роботу ВНЗ співпрацю з фінансовими чи іншими зацікавленими установами спроможними кредитувати студентів на отримання повної вищої освіти, та задля підвищення якості освітньої послуги через створення навчальних баз для підготовки кваліфікованих спеціалістів.

Література:

1. Про вищу освіту [електронний ресурс] : закон України / КМУ, Документ 2984-14, останняредакція від 12.03.2009 на підставі 1024-17, чинний. – Режим доступу:
<http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2984-14>
2. Артемова Л.В. Історія педагогіки України / Артемова Л.В. – К.: Либідь, 2006. – 401 с.
3. Загородній А.Г. Фінансово-економічний словник / Загородній А.Г., Вознюк Г.Л. – К.: Знання, 2007. – 1072 с.
4. http://science.crimea.edu/zapiski/2010/econ/uch_22_2e/235-248.pdf

Філатова Т.В. , В'язовська К.М.

Актуальність створення інформаційної системи для інноваційного центру

В умовах формування стабільної ринкової системи постає необхідність активізації інноваційної діяльності в країні як одного з чинників прогресивної переорієнтації економіки. І досягти позитивних змін дозволяють інноваційні центри, які вирішують питання подолання спаду виробництва, зміни номенклатури виробів, створення технологічно нової продукції, нових виробничих процесів та системи управління на підприємствах.

На сьогодні одна з найважливіших проблем, яка гальмує розвиток інноваційної діяльності, це – відсутність необхідної інформаційної взаємодії всіх учасників процесу, відсутність зв'язків між розробниками та споживачами нововведень, інформаційна непрозорість та низька мотивація до розробок, фінансування та комерційна реалізація інновацій. Тому для виходу України на рівень європейських та світових стандартів всі зусилля треба спрямовувати на створення інформаційної системи для інноваційних центрів. Необхідність цього переходу до інформатизації обумовлена швидкістю зміни технологічних устроїв у виробництві, збільшенням технологій випуску продуктів та надання послуг. Перед інноваційними центрами постає потреба у швидкому засобі передачі інформації, технологічних розробок для